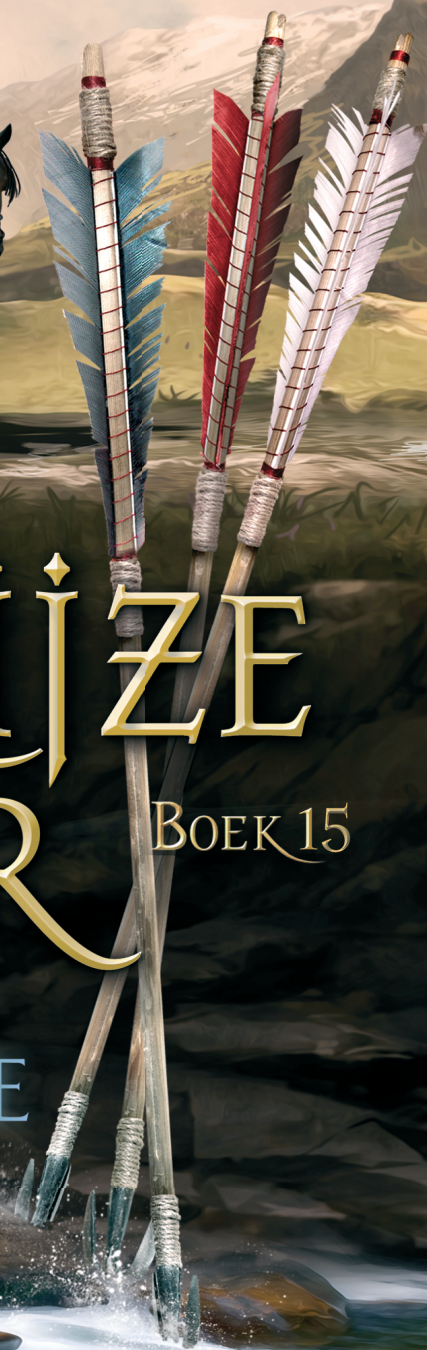

JOHN FLANAGAN

DE GRIJZE JAGER

BOEK 15

DE VERMISTE
PRINS

HOOFDSTUK I

De maansikkel was net achter de westelijke horizon verdwenen toen de rij ruiters tussen de bomen vandaan tevoorschijn kwam. Ze waren met z'n tien en ze reden nog een stukje voort, tot ze vanaf de top van de heuvelrug uitzicht op kasteel Araluen hadden. De middelste van de ruiters stak een hand omhoog, het universele teken om te stoppen, waarop de overige ruiters aan de teugels trokken en hun blik op het kasteel richtten. De paarden snoven ongeduldig. Ze leken aan te voelen dat het enorme gebouw een stal, water en voedsel beloofde, en ze verlangden naar alle drie.

De ruiter rechts van de man die het stopsignaal had gegeven boog zich in zijn zadel naar voren en bestudeerde het open terrein dat voor hen lag. Vanaf de heuvelrug liep het eerst glooiend naar beneden, en daarna naar het kasteel toe weer omhoog, met her en der wat schaduw van een paar bomen en struiken. Het veld lag voor het overgrote deel open en een ruiter die naar het kasteel zou willen reed daar in het volle zicht, als er althans iemand over het terrein uitkeek.

En de kans dat iemand dat deed was heel erg groot. Het parkachtige terrein zelf lag er op dit moment echter verlaten bij. Het werd vanuit het kasteel natuurlijk wel in de gaten gehouden, maar degenen die erover uitkeken verwachtten het groepje gewapende en in maliënkolders gehulde ruiters ook.

Zoals op dit late uur gebruikelijk was het achter de meeste ramen van het kasteel donker. Op regelmatige afstanden van

elkaar brandden er in korven langs de kasteelmuur vuurbakens, en aan weerszijden van de nu tegen ongenode bezoekers gesloten poort van het kasteel zorgden fakkels voor enige verlichting.

‘Alles ziet er normaal uit, heer,’ zei de spiedende ruiter zachtjes.

De man naast hem knikte. ‘Ik had niet anders verwacht, ook als het binnen niet normaal was.’

Beide mannen spraken in de gemeenschappelijke taal, maar wel met een zwaar Gallisch accent. Ze aarzelden even, en op dat moment lichtte er boven de grote toegangspoort en de ophaalbrug een geel licht op, dat over het graniet van de kasteelmuur naar beneden scheen.

‘En daar is het signaal,’ zei de leider. Hij richtte zich tot een van de ruiters aan zijn andere kant. ‘Jules, geef het antwoord.’

De man tegen wie hij sprak had tondeldoos en vuursteen paraat, en aan zijn zadelknop hing een lantaarn. Hij was even bezig om het tondel aan te steken en het vlammetje tegen de lont van de lantaarn te houden. Zodra de lont vlam vatte schoof hij het blauwe glas van de lantaarn weer dicht. Hij stak de lantaarn omhoog, waardoor het blauwe licht het hele groepje bescheen.

Enkele seconden later bewoog het licht op de kasteelmuur drie keer achter elkaar van links naar rechts en weer terug.

‘Dat is het signaal dat alles veilig is,’ zei de leider. Hij duwde zijn sporen zachtjes in de flanken van zijn paard en reed naar voren. De overige ruiters volgden hem, in twee rijen, met vooraan de leider en de man met wie hij daarnet had gesproken.

Ze zetten een lichte draf in, waarbij de hoeven op het zachte gras nauwelijks geluid maakten. Toen ze de heuvelrug af waren en het terrein omhoog begon te lopen minderden de paarden natuurlijk vaart, maar de ruiters spoorden hun dieren meteen tot meer spoed aan. Ze hoorden het holle ratelen van zware kettingen. Aan de bovenkant van de ophaalbrug werd een dun

reepje licht zichtbaar, en naarmate de brug verder zakte werd die strook breder.

Toen ze een meter of dertig van de brug vandaan waren plofte het dek zwaar op de grond. De ruiters zagen dat het valhek erachter nog dicht was, waardoor de binnenplaats van het kasteel van buiten nog onbereikbaar bleef. De voorste ruiters reden door tot de rand van de neergelaten ophaalbrug en stopten.

Een eveneens in maliënkolder gehulde wachter liep via de kleine doorgang naast het valhek de brug op, naar de ruiters toe. Hij was gewapend met een hellebaard, en op zijn heup bungelde een lang zwaard. Zijn wapenrusting glinsterde in het licht van de fakkels die aan weerszijden van de poort brandden.

De leider van de groep keek omhoog, tegen de zware, donkere muur van het kasteel op. Hij twijfelde er geen seconde aan dat er nu een heleboel pijlen in bogen op hem waren gericht. Omdat dit Araluen was, waren de bewakers waarschijnlijk gewapend met kruisbogen, een wapen waarmee velen in dit land uitstekend om konden gaan.

De gewapende man hield op een paar meter van de groep ruiters halt.

‘Wat is het wachtwoord?’ vroeg hij rustig.

De leider van de ruiters verschoof een beetje in het zadel. ‘*Pax inter reges,*’ zei hij, in de oude taal. Het betekende zoveel als *vrede onder koningen*.

De man op de brug knikte, draaide zich om naar het kasteel en stak zijn rechterarm op naar de mannen die het valhek bedienden. Het zware rooster ging langzaam omhoog, een beweging die gepaard ging met allerlei geratel in het binnenste van het poortgebouw. Toen het hek ver genoeg omhoog was gebaarde de bewaker op de brug dat de ruiters welkom waren.

‘Ga jullie gang,’ zei hij.

De hoeven van hun paarden kletterden op de hardhouten planken van de brug. Zodra ze de brug over waren en de

kasseien van de binnenplaats bereikten, veranderde het geluid. Langs de rand van de poort stonden aan beide kanten gewapende manschappen, die de groep ruiters nauwlettend gadesloegen. Een van de toekijkende krijgers, aan zijn insignes te zien een sergeant, gebaarde naar een deur in de donjon, de massieve stenen burchttoren in het midden van de binnenplaats. Precies op dat moment zwaaide de deur open en wierp een gele lantaarn een fel licht op het stenen plaveisel.

De bezoekers reden naar de geopende deur toe en stegen van hun paarden af. Enkele stalknechten namen de teugels over en leidden de paarden weg om ze te voeden en te roskammen. De leider van de groep wreef met zijn knokkels in zijn onderrug. Ze waren al vier uur onderweg geweest en hij was niet meer gewend om lange stukken op de rug van een paard af te leggen.

De man die de deur had geopend liep de drie treden af naar de binnenplaats en maakte een lichte buiging. Hij had grijs haar, hij oogde gedistingeerd en iedere leek kon zien dat zijn kleding kostbaar was.

‘Welkom op kasteel Araluen. Ik ben heer Anton, opperkamerheer van de koning,’ zei hij. Zijn toon was hartelijk noch vijandig, maar vooral neutraal. De bezoeker knikte, maar hij zei geen woord. Anton deed een stapje opzij en gebaarde de gasten de treden naar de deur te beklimmen. ‘Deze kant op, alstublieft.’

De leider van de groep liep naar de deur en heer Anton volgde hem op de voet. Daar weer achter kwam ook de rest van het gezelschap nieuwkomers naar binnen.

Ze betraden de felverlichte centrale hal van de donjon. Heer Anton bekeek de leider van de groep eens wat beter. Hij was klein, zeker vijf centimeter kleiner dan hijzelf, en aan de tengere kant. Zijn prachtig gesneden mosgroene wambuis kon niet verhullen dat hij er allesbehalve atletisch uitzag. Hij had smalle schouders en het begin van een buikje. Hij bewoog zich niet zo

makkelijk, hij liep een beetje voorovergebogen en zijn schou-
ders hingen nogal af. Op zijn linkerheup droeg hij een sierlijk
uitziend zwaard, en voor het evenwicht op zijn rechterzij een
met edelstenen afgezette dolk.

Hij mocht dan een paar prachtige wapens bij zich dragen, heer
Anton zag onmiddellijk dat dit geen krijger was. Maar daar was
hij in de voorbereiding op dit bezoek ook al over geïnformeerd.

Hij wierp een snelle blik op de rest van de groep. Op één an-
dere man na waren ze allemaal een stuk groter dan hun leider,
en ze zagen er gespierd en goed getraind uit. Dit waren wél krij-
gers, begreep hij. De enige uitzondering was even groot als de
leider, had een vergelijkbare bouw en ook zijn gezichtstrekken
leken erg veel op die van hem. De opperkamerheer merkte dat
de eerste gast aarzelde omdat hij niet wist welke kant hij nu op
moest. Heer Anton gebaarde snel naar een brede trap, die naar
de hogere verdiepingen van de burchttoren leidde.

‘De vertrekken van koning Duncan liggen op de eerste ver-
dieping,’ zei hij, en de kleine man en de rest van zijn groep
volgden de opperkamerheer naar boven.

‘De koning biedt zijn verontschuldigen aan dat hij u niet
zelf is komen ontvangen,’ zei heer Anton. ‘Hij heeft nog steeds
last van zijn knie, en daardoor zijn die trappen nogal lastig.’

De bezoeker keek heer Anton enigszins minachtend aan. ‘Hij
loopt dus nog altijd mank?’

Heer Anton tilde bij het horen van de toon en het beledigen-
de ‘mank’ een wenkbrauw op. Zijn knie mocht dan een beetje
stijf zijn, Duncan was en bleef in alles een krijger. Als hij wil
vreet hij jou met huid en haar op, dacht heer Anton.

‘Hij kan alweer paardrijden en hij maakt elke dag een wan-
deling met de honden,’ antwoordde hij, en hij deed zijn best zijn
ergernis te verhullen.

‘Maar de trap af is dus nog te moeilijk,’ stelde de andere man
vast.

Dit keer liet heer Anton zijn ergernis de vrije loop. Hij stopte en draaide zich om. 'Inderdaad. Maar als dat u stoort kunnen we de hele bespreking ook afblazen, hoor.' Hij beantwoordde de hoogmoed van de kleinere man met een ijzige blik. Verwaande snootaan, dacht hij, je komt hier om een gunst vragen, dus ik zou die pretentieuze toon maar eens een beetje laten varen.

Ze bleven elkaar een paar tellen strak aankijken en toen wendde de kleinere van de twee zijn blik schouderophalend af – een typisch Gallisch gebaar, vond heer Anton.

'Het doet er niet toe,' zei de man. 'Wij kunnen wel traplopen.' Hij vervolgde zijn weg naar boven.

Heer Anton, die nog een beetje nagloeiende van de manier waarop hij de gast op zijn nummer had gezet, liet het gezelschap passeren en kwam er vlak achteraan. Bovenaan de brede stenen trap gebaarde hij naar links en zei: 'Deze kant op, heren.'

Ze kwamen tegenover een kolossale dubbele deur te staan. Aan weerszijden daarvan stonden bewapende wachters die in omvang nauwelijks voor de deuren onderdeden. Bij het zien van de groep bezoekers namen ze midden voor de deuren positie in. Met hun lange hellebaarden zorgden ze ervoor dat niemand er ongevraagd langs kon komen.

'Ik ben bang dat jullie hier even moeten wachten, heer,' zei Anton tegen de leider van de bezoekers.

De kleinere man knikte. Hij had niet anders verwacht.

'Er is aan tafel plaats voor één ander iemand uit uw gezelschap,' zei de kamerheer.

De leider wees op de man in zijn groep die zoveel op hem leek.

'Dan kan mijn broer Louis mooi met ons mee,' zei hij. Hij gebaarde naar de anderen. 'Jullie kunnen hier op ons wachten.'

'Dat is niet nodig, heer,' reageerde Anton. 'In de zaal hiernaast hebben we het een en ander te eten en te drinken voor ze neergezet.' Hij verhief zijn stem. 'Thomas!'

Iets verderop in de gang ging een deur open. Er kwam een bediende in uniform naar buiten, die licht boog en de bezoekers uitnodigde hem naar de verlichte zaal te volgen.

De leider knikte en de acht krijgers haastten zich naar het lekkers dat er voor hen was uitgesteld. Heer Anton ging de twee broers voor naar de zware dubbele deur. De wachters deden een stap opzij en gingen in de houding staan. Heer Anton klopte op de deur.

‘Binnen!’ riep een stem aan de andere kant.

Heer Anton duwde de dubbele deur open en leidde de beide gasten naar het werkvertrek van de koning.

Duncan zat achter een grote tafel, die dienstdeed als zijn bureau.

‘Hoogheid,’ zei heer Anton, ‘ik stel u graag voor aan koning Philippe van Gallica, en aan zijn broer, prins Louis.’

Duncan, koning van Araluen, kwam overeind uit zijn stoel en liep om de tafel heen om zijn gasten te begroeten.

‘Welkom in Araluen,’ zei Duncan, en hij stak zijn hand uit.

Philippe beantwoordde het gebaar en de beide vorsten schudden elkaar de hand. ‘Ik dank u dat u ons wilt ontvangen,’ zei Philippe.

Duncan wuifde die woorden gauw weg. ‘We moeten altijd bereid zijn om onze vrienden te helpen,’ zei hij. Bij wijze van groet knikte hij even naar de tweede man. ‘Prins Louis.’

De broer van de koning maakte een sierlijke buiging. ‘Majesteit,’ zei hij, en daarna ging hij weer rechtop staan.

Duncan bekeek de beide mannen eens beter. Ze waren getekend door de lange reis en zagen er vermoeid uit.

‘Het is al laat en jullie hebben een lange tocht achter de rug,’ zei hij. ‘Ik neem aan dat jullie moe zijn en honger hebben.’

Philippe zuchtte even diep ten teken dat Duncan daar groot gelijk in had. ‘Het is een pittige dag geweest,’ zei hij.

‘Jullie vertrekken zijn klaar voor gebruik. Ik zal eten en

drinken naar boven laten brengen, en voor wie dat wil ook warm water voor een bad. Rusten jullie eerst maar eens een nacht goed uit, dan kunnen we morgen verder praten.'

Voor het eerst glimlachte Philippe. 'Dat klinkt me als muziek in de oren. En er is inderdaad nogal wat te bespreken.'

Duncan hield zijn hoofd een heel klein tikje scheef. 'Dat neem ik ook aan, ja,' zei hij.